

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **O. Ch.**, proti žalovanému: **Finanční úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi**, se sídlem Boleslavská 31, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2011, č. j. 44 Af 10/2011 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 12. 5. 2011, č. j. 44 Af 28/2010 - 52, reagujícím na stěžovatelovo rozšíření žaloby ze dne 9. 5. 2011, vyloučil Krajský soud v Praze k samostatnému projednání žalobu žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného o námitce ze dne 2. 2. 2011, č. j. 17170/11/057941204560, a exekučnímu příkazu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 180818/10/057941204560. Řízení o této žalobě bylo dále vedeno pod sp. zn. 44 Af 10/2011. Po tomto vyloučení krajský soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 5. 9. 2011, č. j. 44 Af 10/2011 - 17, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, a to ve lhůtě do jednoho týdne. Tato výzva byla doručena dne 3. 10. 2011 stěžovateli (doručenka na č. l. 19 soudního spisu), jehož právní zástupce následně požádal o posečkání se zaplacením soudního poplatku. Krajský soud poté vydal dne 17. 10. 2011 nové usnesení č. j. 44 Af 10/2011 - 21, kterým stěžovatele opět vyzval k zaplacení soudního poplatku, a to ve lhůtě

do tří dnů. Stěžovatelův právní zástupce opět požádal o posečkání, neboť v souvisejících věcech podal kasační stížnost. Usnesením ze dne 12. 11. 2011, č. j. 44 Af 10/2011 - 24, krajský soud stěžovatele opětovně vyzval, aby zaplatil soudní poplatek ve lhůtě do tří dnů. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 18. 11. 2011 (doručenka na č. l. 24 soudního spisu). Stěžovatelův zástupce opět požádal o posečkání, ovšem krajský soud namísto toho vydal usnesení ze dne 21. 11. 2011, č. j. 44 Af 10/2011 - 28, kterým řízení o stěžovatelově žalobě zastavil podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť stěžovatel přes několikeré výzvy krajského soudu soudní poplatek nezaplatil a podání kasační stížnosti v jiných stěžovatelových věcech není důvodem pro nezaplacení soudního poplatku.

[2] Proti tomuto usnesení podal stěžovatel podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), kasační stížnost označenou jako doplnění kasační stížnosti, tedy jeho předchozích kasačních stížností v daném řízení. V této kasační stížnosti brojí zejména proti tomu, že krajský soud „rozkouskoval" jeho žalobu a její následnou změnu a vyloučil jednotlivé věci ze společného řízení, přičemž jejich část postoupil Městskému soudu v Praze. Ve vztahu k usnesení ze dne 21. 11. 2011 pak stěžovatel kritizuje, že krajský soud řízení bezdůvodně zastavil, aniž vyčkal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o dalších stěžovatelových kasačních stížnostech, jak stěžovatel navrhoval. Dále připomíná, že vyloučením do tří nebo čtyř samostatných řízení mu vzniká povinnost uhradit tři nebo čtyři soudní poplatky namísto jednoho. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil napadené usnesení krajského soudu. Nad tento rámec stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl ve společném kasačním řízení i o ostatních stěžovatelových kasačních stížnostech.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel nezaplatil současně s podáním kasační stížnosti soudní poplatek za její podání a nebyl také zastoupen advokátem, jak to požaduje § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť byl zastoupen toliko obecným zmocněncem JUDr. Tomášem Liptákem, který však již ukončil advokátní činnost. Požádal sice Nejvyšší správní soud o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s., tento návrh ovšem Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 9. 5. 2012, č. j. 2 Afs 23/2012 - 16. V daném typu řízení nicméně může Nejvyšší správní soud přikročit k meritornímu přezkumu i bez toho, aby byla splněna podmínka zastoupení advokátem a zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Nyní posuzovaná kasační stížnost má totiž specifický charakter. Jak se tento soud vyjádřil již dříve, osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné právní zastoupení je navázáno na posouzení poměrů konkrétního žadatele. Pokud nejsou splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, je rovněž vyloučeno i právo na bezplatné právní zastoupení. Pokud je přitom cílem nyní posuzované kasační stížnosti přezkoumání rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, pak by se uplatňováním požadavku na uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, resp. trváním na povinném zastoupení advokátem, jen řetězil problém, jenž má být rozhodnutím o této kasační stížnosti vyřešen (viz rozsudek ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 1 Afs 65/2007; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 9 As 43/2007, oba publ. na www.nssoud.cz). Z toho důvodu také Nejvyšší správní soud ani nevyzýval stěžovatele po zamítnutí jeho návrhu na ustanovení zástupce, aby doložil plnou moc udělenou advokátovi. Absence plné moci udělené advokátovi a nezaplacení soudního poplatku totiž není v řízení o kasační stížnosti proti

usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku na překážku meritorního posouzení kasační stížnosti.

[4] Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebrání v tom, aby přikročil k meritornímu přezkumu. V něm se ovšem omezí pouze na přezkum usnesení krajského soudu ze dne 21. 11. 2011, č. j. 44 Af 10/2011 - 28, neboť ostatní stěžovatelovy kasační stížnosti se týkají jiných rozhodnutí řešících odlišné právní otázky, takže spojování všech stěžovatelových kasačních stížností by nebylo účelné. V případě některých stěžovatelových kasačních stížností navíc nebyly splněny procesní podmínky, takže devátý senát Nejvyššího správního soudu je již odmítl svými usneseními v řízeních vedených pod sp. zn. 9 As 38/2012, 9 As 41/2012 a 9 As 42/2012.

[5] Důvodnost nyní posuzované kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud se s námitkami uvedenými v kasační stížnosti neztotožnil. To, že byl stěžovateli vyměřen soudní poplatek za jeho žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, byl nutný důsledek jejího vyloučení k samostatnému projednání, proti němuž stěžovatel zejména brojí. Nejvyšší správní soud sice soustavně kritizuje umělé rozdělování řízení a vylučování věcí k samostatnému řízení (viz zejména rozsudek ze dne 1. 2. 2006, sp. zn. 1 Afs 24/2005, publ. pod č. 888/2006 Sb. NSS), v nyní posuzovaném případě ovšem žádnou účelovost ve vyloučení žaloby proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného neshledal. Všechna rozhodnutí, která stěžovatel postupně napadal, spolu sice souvisela tím, že směřovala proti němu, ale týkala se různých otázek ve věci jeho daňové exekuce a řízení souvisejících a směřovala dokonce proti několika různým žalovaným orgánům. Nešlo tedy o *„skutkově a právně srovnatelné věci“*, u nichž by podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 113/2009 (publ. pod č. 2065/2010 Sb. NSS), dostačovalo zaplacení soudního poplatku pouze v jediné věci. Za této situace nelze v jejich rozdělení spatřovat účelovost, ale krok nezbytný ke zpřehlednění soudního řízení. Stěžovatelem prosazovaný přístup by vedl dokonce k absurdnímu závěru, že by bylo namístě, aby o všech žalobách jednoho žalobce, které by spolu aspoň částečně souvisely, byť by směřovaly proti různým rozhodnutím různých správních orgánů, bylo vedeno jediné „komplexní řízení“ zatížené jediným soudním poplatkem. To však neodpovídá logice spojování či vylučování věcí, a v návaznosti na to ani smyslu ukládání soudních poplatků.

[7] Po vyloučení výše uvedené žaloby k samostatnému projednání pak bylo vyměření soudního poplatku nutným důsledkem. Z výše provedené rekapitulace přitom vyplývá, že stěžovatel soudní poplatek nezaplatil ani přes trojí výzvu ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud je přitom s krajským soudem ve shodě v tom, že řízení o více či méně souvisejících kasačních stížnostech není dostatečným důvodem pro to, aby krajský soud vyčkával se zahájením meritorního přezkumu stěžovatelovy žaloby, podmíněným zaplacením soudního poplatku, dokud nebude rozhodnuto o všech stěžovatelových kasačních stížnostech. Stěžovatel proto měl soudní poplatek zaplatit, a pokud tak navzdory trojí výzvě krajského soudu neučinil, bylo zcela namístě, že bylo řízení o jeho žalobě krajským soudem zastaveno.

[8] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu